

NEWS

Všudypřítomná Digliotéka

2050 – epocha vizuálního zobrazení neviditelného vědění

31. května 2026, Tobias Engl

Tak začíná obyčejný den ve světě všudypřítomné Digliotéky, gigantického úložiště vědění s osobním keeperem. Co se před třiceti lety ještě nazývalo knihovnou, dnes už není místem ani aplikací, ale vrstvou každodennosti. Neviditelná síť, která ve správný okamžik poskytne správnou informaci na správném místě. Kdo vstoupí do cizího města, vstupuje i do jeho prostoru vědění – dopravní situace, úřední záležitosti, nouzové body čekají připravené v koutku oka. Kdo vstoupí do nemocnice, je veden chodbami, propojen s čekacími dobami a nálezy, anonymně, a přece osobně. Kdo navštíví konferenci, zná své partnery v rozhovoru dřív, než si podají ruce, a rozumí každému jazyku jako vlastnímu. Knihovna se stala atmosférou.

Skutečným zázrakem však není kolektivní cloud, ale intimní svět vědění, který v sobě nosí každý člověk. Čip je menší než zrnko písku a je mnohem víc než paměť. Filtruje, třídí, přemýšlí s námi a rozšiřuje vědomí i rychlost myšlení stonásobně, někdy tisícinásobně. Kde dřív bylo na rozhodnutí potřeba sekund, provádějí nyní člověk a AI ve zlomcích sekundy stovky úvah – porovnávají nabídky, zpochybňují diagnózy, odhadují rizika, kontrolují smlouvy. Osobní Digliotéka není archiv, ale doprovázející, radící médium, které nikdy nespí a doplňuje přesně tehdy, když je to potřeba; ne dřív a ne později.

Obrazovky v tomto světě už neexistují. Projekce na stěny pokládá vrstvy přes viditelné. Hodnocení, otevírací doby, ukazatele cesty spočívají v zorném poli, jedno mrknutí je nechá zmizet. Přímý neurální přístup nechává vědění vystat bez čtení, bez poslouchání. Matrixové místnosti proměňují stěny, stoly a stropy v konferenčních místnostech a na operačních sálech v informující plochy. A pro ty, kdo si ještě zachovávají malý odstup, zůstávají chytré čočky a brýle. Informace všude, přesně tehdy, když je člověk potřebuje.

ScreenWay, tehdy malá mnichovská firma, začala tím, že všela obrazovky tam, kde do té doby visel jen papír ... v hotelech, lobby, konferenčních místnostech a čekárnách. To, co se prostě nazývalo Digital Signage, bylo prvním krokem dlouhé proměny. Z plochých panelů se staly ostřejší, propojené, nakonec neviditelné displeje; z displejů projekce na každém povrchu; pak se odpoutaly od hmoty a nakonec se vynořily přímo ve vědomí. S touto proměnou změnila firma i své jméno: ze ScreenWay se stal ScreenAway, zkráceně „SCAW“. Tichá slovní hříčka, která se stala signaturou epochy, neboť cesta obrazovky byla zároveň cestou pryč od obrazovky.

Velkým SCAW nikdy neudělal hardware, ale téměř staromódní myšlenka. Správná informace na správném místě, ve správný okamžik, pro správného člověka. „Nikdy jsme neprodávali obrazovky,“ říká se ve firmě. „Pomáhali jsme hostům cítit se vítáni, pacientům zorientovat se, cestujícím správně dorazit. Tento úkol existuje dál, jen vypadá jinak.“ Co ale znamená učení, když je veškeré vědění dostupné na vyžádání? Už ne ukládání, ale porozumění. Znat data je triviální; proniknout jimi, nést odpovědnost za jejich důsledky, rozlišit správné od špatného, to je vzdělání tohoto tisíciletí. Digliotéka dodává vědění, čip ho zpracovává; co ani jedno z nich nedodá, jsou vkus, odvaha a moudrost.

Lena večer zavírá oči a přepíná svůj čip do klidového režimu, staré privilegium, noc zcela bez připojení. Bere z police knihu, papír, tištěný, těžký v ruce. Větám teď rozumí pomaleji, musí si vyhledávat slova, ztrácí se v odstavcích. Je to namáhavé. Je to pomalé. Je to nádherné. Digliotéka má vědění připravené, SCAW ho třídí a zviditelňuje. Ale to nejkrásnější, co tento svět přinesl, je možná to, že nám připomíná, co znamená být člověkem – tou bytostí, která i bez vševědoucích obrazů dokáže ještě žasnout. Vítejte v Digliotéce. Ve světě. V sobě samém. U ScreenWay.